

RECENSIE 'Mijn dochter' duikt onbevreesd in zwaar thema

Veeking schuwt lastige emoties niet

Veeking Theaterproducties is niet bang om zwaar thema's aan te snijden in haar producties. Het toneelstuk 'Mijn dochter' is daar een goed voorbeeld van.

Annemieke Windt

Umuïden ■ „Het is een toneelstuk met een echt Veeking sausje”, zegt Claudia Kingma die het schreef. „Het is een samenstelling van verschillende verhalen en films waar ik een nieuw verhaal van heb gemaakt.”

Het toneelstuk was de afgelopen twee weekenden te zien in het eigen theater aan de Lange Nieuwstraat in IJmuiden.

Het vertelt het verhaal van de 17-jarige Nikkie (gespeeld door Djen-Lynn Veenendaal) die na weer een ruzie met haar moeder besluit bij haar vader, zijn vriendin en hun zoontje te gaan wonen. Vader Peter (Mattijs Kuiper) denkt dat het goed gaat met zijn dochter, maar hij komt erachter dat ze niet naar school gaat en zichzelf snijdt.

Humor

Kuiper weet overtuigend een vader te spelen die laveert tussen zijn eigen ambities, schuldgevoel over de scheiding en de zorg voor zijn dochter. Een scène waarin hij een bezoek brengt aan zijn autoritaire vader (Rick Dros) krijgt niet veel later een diepere laag als het tot een confrontatie tussen vader en dochter komt. Moeder Kate (Fleur Witteman)

brengt een komische noot in het verhaal. Ze verhaspelt uitdrukkingen, staat voor ze opkomt in regenjas onder een geïmproviseerde douche en geeft haar ex-man een buitennis-sing schilderij cadeau dat ze heeft gemaakt. Typisch Veeking, weet Kingma.

„We hebben vaak zwarte humor in onze toneelstukken zitten. Evenals lokale situaties, zoals de schouwburg en het Witte Theater. Een karakter dat zichzelf probeert te vinden via kunst, zoals de moeder, komt ook vaak bij ons terug. Mensen die vaker bij ons zijn geweest, zullen dat vast herkennen.”

Wanhoop

Nikkie wordt door haar vader naar dokter Van Zanten (Marian Dijkman) gestuurd omdat hij denkt dat therapie zijn depressieve dochter er bovenop moet helpen. Maar die lijkt meer kwaad dan goed te doen door haar cynische en ongeïnteresseerde houding.

Veenendaal overtuigt als puberende dochter die haar ouders tot wanhoop drijft. Ze gaat van lief naar onuitstaanbaar binnen een paar seconden. Ze is kwetsbaar en manipulerend tegelijk. „Ik heb het stuk voor haar geschreven, ze is mijn dochter en ik weet dat ze dit kan. Ze laat met heel haar expressie de wanhoop van Nikkie zien”, zegt Kingma.

Die wanhoop is voelbaar in scènes waarin Nikkie zich afgewezen voelt, zoals een scène waarin haar vader haar leert dansen en de twee door de kamer springen.

Als de nieuwe vriendin van haar vader (Scully Smis) er tussen springt om niet buitengesloten te worden, straalt haar hele houding uit dat dit

Mijn Dochter opgevoerd in het Veeking theater.

FOTO'S UNITED PHOTOS/DENNIS GOUDA

hard aankomt. Het gaat van kwaad tot erger en na een mislukte zelfmoordpoging wordt Nikkie opgenomen, maar ze weet na een paar dagen haar ouders te overtuigen haar mee naar huis te nemen. Eenmaal thuis doet ze een tweede poging die wel lukt. In een laatste scène ziet

haar vader haar nog één keer als geest langskomen.

Generatiekloof

Tijdens de scenewisselingen klinken steeds bekende Nederlandse nummers die de stemming van de volgende scène aankondigen. Die

muziek laat de generatiekloof tussen vader en dochter horen. De Dijk en The Scene maken plaats voor Davina Michelle.

Na afloop blijkt dat het verhaal veel emoties los maakt bij de bezoekers, want er worden behoorlijk wat tranen gedroogd. „Ik heb de afgelopen voorstellingen regelmatig gehoord dat er herkenning is bij het publiek, omdat ze zelf met zulke situaties te maken hebben gehad”, zegt Kingma.

Intiem

In de zaal zitten tijdens de voorstelling niet meer dan vijftig mensen. Daar is bewust voor gekozen, legt Kingma uit. „Vanwege het onderwerp, maar dit hoort ook bij de manier waarop we spelen. Klein en intiem.”

De acteurs zitten tussen hun scenes op stoelen tussen het publiek. Veenendaal deelt zelfs zelfgebakken bananenbrood uit aan de bezoekers die rondom de vloer zitten.

Die opstelling heeft voor- en nadelen. Aan de ene kant voel je je als bezoekers bijna een vlieg op de muur in de woonkamer van Peter en Lissy wat de betrokkenheid vergroot. Maar het heeft ook het nadeel dat toeschouwers soms een tijdje naar de ruggen van de spelers zitten te kijken. Wat de afstand weer vergroot.

Inmiddels zijn zeven andere acteurs van Veeking Theaterproducties al weer aan het repeteren voor de volgende voorstelling. Eind maart zijn er vijf voorstellingen van het toneelstuk 'Papa'.

„
We hebben vaak zwarte humor in onze toneelstukken zitten

Claudia Kingma
Toneelschrijver

Nikkie schreeuwt het uit.